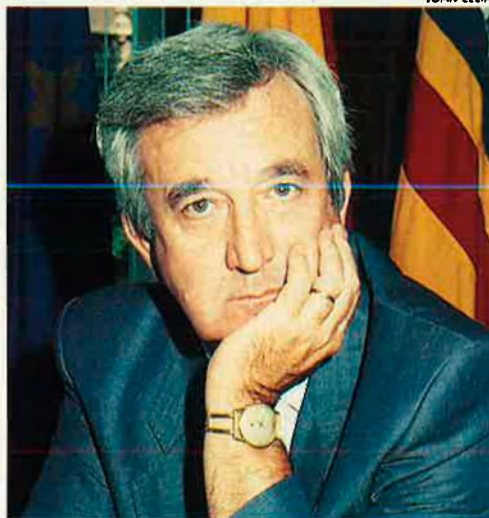

Gabriel Cañellas

"Jo veig difícil que Unió Mallorquina passi la ratlla del 5%, encara que l'hagi superat alguna vegada. Tampoc ho té fàcil 'Izquierda Unida'. Els socialistes, que vols que digui, anam una mica derrotats abans d'hora."

JOAN CELIÀ

Gabriel Cañellas.

Dilluns, 30. Faig un viatge ràpid a Palma quan comencen les especulacions sobre la proposta de modificar la llei electoral balear pujant del 3 al 5% el mínim de vots necessari per obtenir representació al Parlament autònom. "El 5% poden ser entre 14.000 i 17.000 vots. Vejam, així Cañellas fa miques la capacitat estratègica d'Unió Mallorquina. Vots? L'any 1993, UM només va arribar al 3,4% de vots", m'explica un socialista mig retirat del mapa, fent una copa a la barra de Canela. "Cañellas ja n'està fart d'un soci tan imprevisible i de poc fiar com és Unió Mallorquina. Ara mateix, no és gens còmode dependre del vot d'un socialista trànsfuga per tenir la majoria, també necessari per aprovar la nova proposta electoral. Formalment, l'argumentació dirà que la proposta del PP només fa que seguir el criteri del 5% ja estipulat per les eleccions europees, les generals i les eleccions locals. Entesos? Jo veig difícil que UM passi la ratlla del 5%, encara que l'hagi superat alguna vegada. Tampoc ho té fàcil 'Izquierda Unida'. Els socialistes, què vols que digui, anam una mica derrotats abans d'hora. Què feim? Parlam malament de Cañellas i vagam per les institucions, com el fantasma de l'òpera. Sempre plou quan no hi ha escola. Quina gran veritat!". Torno a Barcelona i deixo el meu amic socialista una mica impúdricament aferrat al refranyer i a la barra de Canela. Ho comprenc massa bé perquè, en el terreny del refranyer popular, Gabriel Cañellas és imbatible.

Dimarts, 31. L'argument de la seqüència electoral per justificar un avançament de les

RICARD CUGAT

Jordi Pujol.

eleccions autonòmiques és bo per avui, però no pot resistir gaire. En el cas hipotètic d'unes eleccions legislatives pel març de 1996 –segons càlcul d'alguns estratèges de Convergència–, no arribaríem a la nit de cap d'any de 1995 sense eleccions autonòmiques a Catalunya. A diferència de Felipe González, Jordi Pujol no s'ho juga tot en la data d'una convocatòria però potser no li convé massa fer les autonòmiques amb un govern del PP a Madrid. Novembre podria ser un bon mes per votar el nou Parlament de Catalunya, si és que Felipe González pot arribar-hi sense haver de convocar les legislatives en plena presidència semestral de la Unió Europea. Tal vegada en sabrem una mica més amb el debat de política general, mentre el contribuent paga trinco-trinco els cinc mil milions que costarà el nou Teatre Lliure.

Dimecres, 1. Avui, pels cent anys del naixement de John Ford, la memòria em retorna dos fetitxes fordians que he aconseguit tocar amb la meua mà, pecadora. El primer és a l'explanada del Castell Ashford, un gran hotel irlandès, a Cong: és el carretó on festejaven Maureen O'Hara i John Wayne a *L'home tranquil*, tutelats pel matrimoni excepcional i etílic que feia Barry Fitzgerald. A l'altre costat de l'Atlàntic, al comtat californià d'Orange, l'aeroport gairebé només existeix per la presència d'una gran escultura de John Wayne, el gegant magnífic i poderós, com sempre va ser als films de John Ford, generosos i capaços del millor humor. Per celebrar la memòria de Ford amb més substància que

el fantasma de l'òpera

ARXIU

RICARD CUGAT

'L'home tranquil', de John Ford.

Narcís Serra.

el fetixisme, aquesta nit posarem el vídeo de *La taverna de l'irlandès*, encara que només sigui per tornar a veure per mil·lèsima volta l'escena de la gran baralla tavernària, tots contra tots, especialment els homes de la marina de guerra australiana, abans de cantar *Waltzing Matilda* amb enyor.

Dijous, 2. Quan l'almirall Halsey sabé que els japonesos havien decidit rendir-se, féu transmetre un missatge a la Tercera Flota: "Atureu el foc, però, si cap avió enemic apareix, abateu-lo de forma amical". És un bon exemple de la cavalleriesitat convenient per a les eleccions municipals.

Divendres, 3. De vegades és ben curiós viure com a escriptor *free lance* en un país tan corporativista que els jutges s'estimen més refermar el seu prestigi que afavorir el respecte per la llibertat de premsa. També manté una certa impunitat corporativista la capacitat de fer córrer remors i suposicions, sobre la vida privada de qui sigui o sobre les formulacions polítiques més peculiars. És una altra prova del poc respecte a la llibertat privada. Estic convençut que la qualitat de la política espanyola milloraria si fossin prohibits alguns reservats de restaurants de Madrid, propagadors d'insídies i falses conspiracions que poden fer tant mal a la Borsa com la sequera. Són el *putsch* de cada migdia, amb una repartició de papers expedida i alegre. "Tu, els tancs; jo, les telecomunicacions". Són obra del banquer o del polític amb ànima de portera, amb tota la trivialitat

maligna de la política menuda. Això és tema per l'article que té encarregat el *free lance*, però tot té un límit. "La ciutat en va plena, és el pacte del segle", em diu per telèfon un amic de Madrid, exercitat a l'escepticisme als bons anys de la transició democràtica, però bo de temptar si es tracta d'expandir una xafardia. "Són la gran parella, els reis de l'equilibri, el *no-va-mas* de l'astúcia. Sí, Miquel Roca i Narcís Serra. Roca serà alcalde de Barcelona i Serra tindrà la presidència de la Caixa. Stop. Ho sé de bona font".

Valentí Puig